

C. Aflöning.

Herr Norström: Herr vice ordförande, stadsfullmäktige! Hade jag varit närvarande i beredningsutskottet, då denna fråga behandlades så skulle jag för min del hafva reserverat mig mot det förslag, som beredningsutskottet här har framkommit med, nämligen att distriktsläkarna skulle åläggas att utan ersättning sköta poliskårens medlemmar.

Det har i denna fråga inlämnats en skrifvelse af hälsovårdsnämnden, hvilken skrifvelse återfinnes i bihang n:r 91, och jag kan icke finna annat, än att hälsovårdsnämnden i denna skrifvelse på ett fullt uttömmande och öfvertygande sätt utvecklat, huru obilligt det är att ålägga distriktsläkarne denna ytterligare börda. Att distriktsläkarne kunna få ökade göromål är ju alldeles klart, men det skall naturligtvis vara inom ramen för de principer, som varit gällande för det arbete de åtagit sig, då de sökte tjänsten. Här vill man nu gå alldeles utanför dessa principer och pålägga dem bördor, som icke rättvisligen kunna anses åligga dem.

Det har visserligen vid ett föregående tillfälle pålagts dem en del ytterligare göromål, som ej heller kunna anses tillhöra deras område, nämligen då de lägre lönegraderna af stadens tjänstemän fingo fri läkarevård af vederbörande distriktsläkare. Jag tror, att, såsom af hälsovårdsnämnden anmärkts, detta icke betyder så mycket för dem, och de hafva därför icke kommit sig för att protestera mot detta åliggande utan tagit det på sig. Men det kan icke få fortsättas med att lägga på dem nya för deras åtagna arbete främmande göromål, och det är därför alldeles tydligt, synes det mig, att denna bestämmelse bör ändras.

Af hälsovårdsnämnden har framkastats den möjligheten, att distriktsläkarne visserligen skulle utföra denna sjukvård, men att de skulle få ersättning enligt särskild taxa. Denna ersättning

Ang. lönereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

kunde då närmast utgå af det anslag till polispersonalens sjukvård som i staten för innevarande år har upptagits till 4,000 kronor. Men det synes mig vara bättre, att man ändrar den nu ifrågavarande bestämmelsen på det sättet, att det blir tydligt utsatt, att såsom nu särskilda läkare anställas för polispersonalen och att man således icke behöfver inblanda distriktsläkarne i detta. De kunna ju ändå få ett sådant uppdrag, men det behöfver icke nödvändigt påläggas dem.

Jag skall därför, herr vice ordförande, anhålla att få framställa det förslag, att den å sid. 22 i utskottets utlåtande förekommande bestämmelsen: »Åt tjänsteinnehafvare lämnas fri vård af distriktsläkaren för den trakt, där han har sitt hemvist, eller vid stadens polikliniker, äfvensom fri sjukhusvård å allmänt rum samt fria medikamenter» måtte få följande lydelse: »Åt tjänsteinnehafvare lämnas fri läkarevård af för ändamålet särskildt anställd läkare eller vid stadens polikliniker, äfvensom fri sjukhusvård å allmänt rum samt fria medikamenter.»

Fröken Widerström: Beredningsutskottet föreslår, att polispersonalen skall få fri sjukvård och fria medikamenter. Emellertid tyckas vederbörande icke vara så synnerligen öfvertygade om den fria sjukvårdens lämplighet, ty man har helt nyligen efter hvad det sagts mig frångått den beträffande en annan kår, nämligen hälsopolisen.

Erfarenheten om den fria sjukvården är verkligen sådan, att både allmänheten och läkarne börja allt mer och mer reagera där-
emot. Den är nämligen på en gång ringa aktad och mycket missbrukad. Och om man går till sig själf, så kommer man snart nog till det resultatet, att man skall vara bra beroende eller bra nödställd, för att man med tacksamhet skall taga emot en läkare, som en annan skickar på en. Det är nog så, att den läkare, som jag själf väljer och själf betalar, har största förutsättningarna för att kunna göra mig nytta. Att det för läkaren skall vara mest tilltalande att bli frivilligt uppsökt, ligger i öppen dag.

Hvad beträffar de fria medikamenterna, så är det nog de flesta läkares åsikt, att de aldrig borde förekomma. En mängd medikamenter vråkas bort på det sättet. Vi läkare anse att med få undantag medikamenter äro den minst viktiga delen af en sjukbehandling, under det att en mycket stor del af allmänheten anser, att de äro den viktigaste delen, och ju dyrare och konstigare

medicinen är, dess mera benägen är man att tro på den. Den läkare, som med ett penndrag kan förskaffa de åtrådda medikamenterna gratis, befinner sig sannerligen i en mycket svår situation. Vill han icke skriva ut dem, så blir han ansedd för att vara kitslig och snål för dens räkning, som skall bestå medicinen, och han är så godt som utestängd från möjligheten att kunna bibringa sina patienter en riktigare uppfattning.

Vidare har, såsom af en föregående talare nämndes, af beredningsutskottet föreslagits, att denna fria sjukvård skulle — förutom den som skulle lämnas å polikliniker och sjukhus — bestridas af distriktsläkarne. Onekligen ett på samma gång billigt och bekvämt sätt för staden att skaffa en del löntagare en löneförmån. Jag har talat med en i lönefrågor förfaren kollega, och han har sagt mig att han skulle taxera ackord för en dylik kår till 10 kronor eller minst 8 kronor för person och år. Då polis-kåren enligt kommunalkalendern består af 830 personer skulle det bli en summa af 8,300 kronor eller minst 6,840 kronor, som staden på detta sätt skulle inbespara på distriktsläkarnes be-
kostnad.

Man kan då fråga om det är principiellt riktigt och om det är rätt gentemot distriktsläkarna att pålägga dem detta arbete. Är det i öfverensstämmelse med den uppgift i samhället, som distriktsläkarna hafva? Det har redan sagts af den föregående talaren, men jag vill understryka det, att distriktsläkarnas uppgift är att sköta *fattiga* sjuka, d. v. s. sådana sjuka som absolut icke skulle kunna skaffa sig läkarvård själfva. Det är således en samhällets barmhärtighetsgärning, som dessa läkare utföra, hvilken gärning på samma gång är en i sanitärt hänseende mycket viktig sak för samhället sjelft. Men det är ju här icke fråga om fattiga människor, utan om bärgade personer. För en del är visserligen årsinkomsten så pass blygsam som 1,500 kronor, hvartill dock komma andra förmåner, såsom beklädnad och annat, men det finns bland dem ock löntagare, hvars årsinkomst når upp till 5,800 kronor.

Det är således en fullkomligt ny uppgift det här gäller, som inte alls stämmer med arten af distriktsläkarnas funktion. Och vidare, om stadsfullmäktige i dag ålägga distriktsläkarne att fritt sköta den kår det nu är fråga om, finnes naturligtvis icke något hinder alls att längre fram ålägga dem att fritt sköta en annan kår af stadens tjänstemän. Hvar är gränsen? Det blir då

Ang. lönerereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

naturligtvis icke någon annan råd än att dela upp staden i flera distrikt eller ock att gifva distriktsläkarne högre lön, så att de kunna lefva uteslutande på inkomsten af sin befattning i stadens tjänst. Det är ju nämligen gifvet, att en läkare med sin långa och dyrbara utbildning icke kan lefva uteslutande på en lön, som börjar med 3,000—3,400 kronor och endast småningom under loppet af 15 år, kommer upp till 4,500 å 5,600 kronor. Man bör därjämte betänka, att han måste hålla sig med bland annat lokal för sina mottagningar. (Staden har faktiskt visat sig behjerta den omständigheten, att distriktsläkarne behöfva biförtjänster, ty af de läkarackord, som staden har för sina arbetare, innehas en del af distriktsläkare.)

Nu kan det, såsom en föregående talare yttrade, sägas, att distriktsläkarne redan äro skyldiga att sköta vissa af stadens löntagare, nämligen en del af den personal, som tillhör de tre första lönegrupperna. Men om man ser efter, hur det förhåller sig med dessa lönegrupper, så finner man att, till dem höra endast några få personer, som icke äro anställda vid sjukhus eller andra inrättningar, där det finnes fast läkare, hvilken är skyldig att sköta dem. Att distriktsläkarne skola sköta de få personer, som icke äro anställda vid nämnda inrättningar, är tydligen en komplettering för att få löneförmånerna likformiga inom dessa grupper. Distriktsläkarne själfva hafva icke heller haft något att invända däremot, under det att de opponerat sig ganska starkt mot den fria sjukvård, som nu föreslås.

Den enda kostnadsfria sjukvård staden enligt min mening kan anses ha skyldighet att lämna kåren i fråga är den för skada ådragen i tjänsten.

Då jag emellertid icke har någon förhoppning om, att tiden är mogen för att få bort den fria sjukvården eller de fria medicamenterna, så skall jag icke för ögonblicket göra något yrkande, utan jag nöjer mig med hvad jag nu sagt.

Herr Borgström: Jag undrar, om icke den föregående talarens uttalanden beror på ett missförstånd af hvad beredningsutskottet verkligen menar. Utskottet har icke menat, att det ovillkorligen skulle åläggas distriktsläkarne att utan ersättning sköta polispersonalen. Men om man genomläser hälsovårdsnämndens skrifvelse och den skrifvelse, som distriktsläkarne ingifvit till nämnden, så ser man, att missnöjet först och främst riktar sig mot

att distriktsläkarne skulle åläggas att sköta familjemedlemmarna, fast de, äfven om de endast skulle sköta polispersonalen, ändock fordra ersättning härför, och utskottet har fördenskull trott att då nu den fria läkarevården åt polismännens familjer borttagits, man kunde se tiden an.

Ang. lönerereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

Då denna sak behandlades i beredningsutskottet, var utskottet alldeles på det klara med, att de distriktsläkare, som gått in på den nya staten, kunde lagligen åläggas att sköta de ifrågavarande befattningshafvarne. Jag kan icke tro, att det verkligen, såsom herr Norström sade, skulle vara något så främmande för distriktsläkarne att sköta polispersonalen, att af den anledningen detta icke skulle kunna åläggas dem. Det är en sak. En annan sak är, huruvida det skulle kunna åläggas dem, att göra det utan ersättning. De båda föregående talarna hafva rätt däri, att man kan icke i oändlighet ålägga distriktsläkarne att öka praktiken utan motsvarande ersättning. Men utskottet har endast velat säga, att frågan om och hur mycket man skall gifva distriktsläkarne i ersättning för att de sköta polispersonalen, är en sak, som man icke kan afgöra, förrän man får se, huru mycket dessa distriktsläkare få att göra i följd af de göromål, som vi nu skulle ålägga dem. Jag anser detta tydligt framgå af utskottets motivering på sid. 15 i utlåtandet, och jag skall bedja att ytterligare få understryka, att det icke var meningen att säga något annat än att så snart vi få klart för oss om och i hvad mån göromålen ökas för distriktsläkarne på grund af detta åläggande, så skola vi också vara beredda att gifva dem skälig ersättning för detta. Och jag vill säga såsom min uppfattning, att Stockholms stad aldrig uppträdt mot sina tjänstemän på det sätt, att distriktsläkarne kunna ha anledning befara, att de icke skulle få full ersättning för det ökade arbetet.

Om jag förstod doktor Widerström rätt, så ville hon hafva denna läkarevård borttagen, därför att hon ansåg, att det icke skulle vara någon förmån för vederbörande att hafva en sådan. Jag vill dock säga, att det naturligtvis icke är något hinder för den, som icke vill anlita fri läkarevård, att vända sig till någon annan läkare. Men jag kan icke tro annat än att vederbörande skola känna det såsom en förmån, om de veta, att, därest de blifva sjuka, de få fri vård af viss läkare.

Herr Lagercrantz: Som jag var närvarande i hälsovårdsnämnden, då denna fråga behandlades där, vill jag nämna, att

Ang. lönerereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

inom nämnden yrkades på, att distriktsläkarne skulle få högre ersättning än här föreslagits. Sedermera kom man emellertid genom kompromiss fram till den i hälsovårdsnämnden skrifvelse angifna summan.

Jag tror, att det vore skäl att betrakta detta såsom en ny uppgift för distriktsläkarna. Särskildt i Kungsholms församling skulle distriktsläkarne drabbas mycket hårdt af detta nya åläggande.

Jag vill dock icke yrka någon ändring i utskottets förslag, men hemställer till vederbörande, att de måtte hafva frågan om ersättning åt distriktsläkarne i åtanke med det första.

Herr Tengdahl: Jag är väsentligen förekommen af herr Borgström. Jag tror också, att stadsfullmäktige icke bruka visa sig ogentila mot sina tjänstemän. Och kunna distriktsläkarna visa, att de genom ifrågavarande sjukvård få något afsevärdt stort onus, måste vi väl höja deras löner.

Jag skulle emellertid vilja uppmana vederbörande distriktsläkare att begagna tiden till behandlingen af nästa budgetförslag för att få fram en statistik öfver antalet polismän, som besöka dem. Jag tror icke, att då man nu ämnar borttaga läkarevården för familjerna, det kommer att blifva något afsevärdt onus för distriktsläkarne. Polismännen äro ju i regel starka och friska karlar och en tämligen stor del af dem äro i sina bästa år. De vistas i fria luften och hafva friskt arbete. Jag tror som sagdt icke, att det kan blifva något större besvär för distriktsläkarna att sköta dessa 800 personer eller hur många det nu kan vara. Detta är, så vidt jag kan förstå, endast ett steg i den riktningen, att man koncentrerar den kommunala sjukvård, som man anser sig böra lämna gratis, hos ämbetsläkare och icke plottrar bort en mängd penningar på bisysslor. Ty det är faktiskt här såsom i andra fall, att bisysslor blifva de dyraste. Här har nu polispersonalen sina läkare. Kyrkogårdsnämnden har sin; drätselrådets olika verk ha hvar sina, gas- och elektricitetsverken har sina. Det är en stor mängd penningar, som bortplottras, och jag tror, att man skulle kunna ordna saken till större gagn för funktionärerna och billigare för kommunen, än nu är fallet.

Jag tror som sagdt icke, att man bör låta omsorgen om tjänsteinnehafvarne gå därhän, att man icke skulle kunna låta

distriktsläkarna vänta med sin ökade ersättning till nästa budgets-
behandling, ty så illa äro de icke ställda.

Herr Klefbeck: Jag hade icke tänkt att yttra mig i denna
fråga, emedan det stod tämligen klart för mig, att frågan om fri
sjukvård borde behandlas i ett något vidsträcktare sammanhang
antingen i den riktning, som herr Tengdahl här antydde, eller
någon annan. Men då saken nu blifvit bragt på tal, så skall jag
bedja få yttra några ord.

Hvad jag velat säga, har kanske icke längre någon egentlig
betydelse, sedan det blifvit tydligt upplyst från herr Borgström,
att det är beredningutskottets tanke, att distriktsläkarne skola få
ersättning för det ökade arbete, som här är föreslaget. Men när
man har sin tjänstgöring inom en församling, inom hvilken distrikts-
läkaren har ett alldeles oerhördt arbete för att fylla de uppgifter,
som honom såsom sådan åligga, så blef man ganska betänksam,
när det blef fråga om att ännu mera öka hans åligganden.

Hemma i det södra distriktet hade enligt hälsovårdsnämndens
årsberättelse för år 1910 distriktsläkaren att behandla icke mindre
än 2,450 personer. Och man vet alltför väl, att hvarje sådan
person vållar läkaren åtskilliga konsultationer och kanske ett eller
flera besök i hemmet. Härtill kommer att polismännen i allmän-
het hafva sin bostad i en sådan del af staden, där hyrorna äro
billigare och där de, såsom förut här antydts, hafva fått uppdrag
att vara vice värdar. Däraf följer, att den bestämmelse, som här
är föreslagen, kommer att drabba distriktsläkarne synnerligen
ojämnt. I sådana distrikt, där distriktsläkarne redan förut ha ett
synnerligen tungt arbete, kommer detta att ökas i högre propor-
tion än hvad som kommer att ske i de distrikt, där läkarna förut
hafva jämförelsevis ringa arbete, därigenom att såväl de fattiges
antal som ock antalet af inom distriktet boende poliser i de di-
strikten är jämförelsevis ringa.

Nu vet jag icke riktigt, huru jag skall ställa mig, sedan det
senaste anförandet af herr Borgström hållits, däri han förde in
en för frågans afgörande alldeles ny synpunkt. Men det må dock
vara mig tillåtet att få uttala den tanken, att om det, såvidt denna
bestämmelse blir antagen, skulle visa sig, att densammas tilläm-
pande kommer att vålla distriktsläkarna afsevärda olägenheter eller
i nämnvärd grad öka deras redan förut starka arbetsbörda, det då

Ang. lönerereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

Ang. lönerereg-
lering under
stättitelns
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

icke måtte vara förment att taga upp denna sak till behandling och afgörande, utan att ett sådant argument som att denna fråga har så nyligen blifvit afgjord, att det är alldeles för tidigt att söka ändring i densamma, framkommer.

Jag skulle således icke hafva någonting emot att instämna i det af herr Norström gjorda yrkandet. Skulle återigen utskottets förslag blifva antaget, så vill jag som sagdt hafva reserverad åt mig min rätt att om så erfordras inom tämligen snar tid få framkomma med anspråk på att de ändringar, som rättvisan kräfver, må blifva vidtagna.

Jag har, såsom saken nu ligger, icke något yrkande att göra.

Herr Bratt: Herr ordförande! Efter den öfverraskande upplysning, som herr Borgström lämnade, har onekligen frågan om distriktsläkarnes ställning kommit i ett annat ljus.

Jag ber dock att få påpeka, att femton distriktsläkare och en del andra kloka personer läst och läst om detta utlåtande, men att ännu ingen kommit på den tanken, att ur detsamma kunde letas fram någon möjlighet till att distriktsläkarna skulle få någon ersättning för det ökade besvär, som man afsåg att pålägga dem. Men då nu en sådan upplysning lämnats, så erkänner jag, att den väsentligaste anledningen till anmärkning bortfallit.

Om nu emellertid ersättning skall lämnas åt de läkare, som skola sköta polispersonalen, så undrar jag, om det kan vara lämpligt att bestämma, att denna läkarevård skall lämnas af *distriktsläkarne*. Skall det träffas uppgörelse om ackord med läkare, synes det mig vara klokare att lämna möjligheten öppen att kunna göra upp ett sådant äfven med annan läkare än distriktsläkare.

Jag har emellertid tagit till ordet egentligen för att få understryka hvad min kollega doktor Widerström yttrat med afseende på fri sjukvård och fria medikamenter. Detta är två löneformer, hvilka — därom är jag fullt öfvertygad på grund af praktisk erfarenhet under många år — böra fullständigt borttagas för alla kategorier af befattningshafvare. Den fria sjukvården demoraliserar både de sjuka och läkarne; de förra begära råd och undersökningar i tid och otid och de senare lämna småningom en underhållig sjukvård. Den fria sjukvården förutsätter nämligen så framstående rent personliga egenskaper, icke minst på det moraliska området, å läkarnas sida, att man kan icke utgå därifrån, att genomsnittligen

alla skola kunna bestå ett prof, där aflöningsförmånernas form icke bör få utöfva något som hälst inflytande på den lämnade vårdens beskaffenhet. Missbelåtenheten med den fria sjukvården är också allmän bland de personer, som hafva sådan.

Det kan då invändas, att ingen är nödgad att använda sig af den fria sjukvården; det står vederbörande fritt att gå till annan läkare. Mot detta vill jag endast anmärka, att frestelsen att gå till läkaren är mycket större, när man får det fritt, och därför så går man i allmänhet dit, ehuru mycket ofta laddad med misstro mot hans råd och ordinationer.

Är ackordet kombineradt med »förmånen» — jag måste sätta citationstecken — att få fria medikamenter, så är läkarnes ställning särskildt svår. Här vräkes bort för tiotusentals kronor medicin, som icke gör någon som hälst nytta, och jag vet ingen, som har gagn af det mer än apotekarna, hvilkas intressen ju icke i detta sammanhang böra tillgodoses.

Det ginge väl an, om det endast vore fråga om bortkastade penningar — man kan ju också offra något för den fördom, som råder på detta område — men det är till direkt skada för de sjuka, som af denna förmån, — såsom de uppfatta den — att få fria medikamenter ständigt drifvas att begära mera af sådana. Och en del neurasteniska patienter, som få fria medikamenter, sätta faktiskt läkarnes tålmod på ett hårdt prof och förstöra jag vill icke säga så mycket sin fysiska som sin psykiska hälsa. Det är en form af sjukvård, som icke borde få förekomma.

Är det emellertid någon förmån för polispersonalen att hafva fri sjukvård? Ja, såsom det nu är, är det en förmån till en viss del, ty nu hafva äfven familjerna fri sjukvård. Och för en poliskonstapel eller annan person i blygsamma ekonomiska omständigheter, som har hustru och barn — barnen äro naturligen mera sjukliga än vuxna, särskildt i poliskåren, där *urval* göres för att erhålla friska personer — kan det vara en god sak att hafva fri sjukvård. Men nu skall enligt beredningsutskottets förslag familjernas fria sjukvård borttagas. Den förmån af fri läkarevård, som här emellertid föreslås, sträcker sig upp till personer med en inkomst af ända till 5,800 kronor, och det är ganska tydligt, att denna förmån icke är af beskaffenhet, att Stockholms stad bör utgifva mellan åtta och tiotusen kronor om året för detta ändamål. Dessa penningar kunna användas bättre, det finnes andra grupper af människor i Stockholm, som äro mera i behof af dem, och det är

Ang. lönerereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)

i hvarje fall icke lämpligt att plottra bort penningar på en sak, som icke gifver den valuta, som är afsedd.

Jag anser liksom herr Klefbeck, att det borde undersökas om och när fri sjukvård och fria medikamenter öfver hufvud taget böra förekomma, och därför är det måhända olämpligt att här göra ett isolerat yrkande. Om man emellertid vill få bort den fria läkarvården och fria medikamenter — icke fri sjukhusvård och vård vid stadens polikliniker, det må vara kvar — så är det lämpligt just vid ett tillfälle som detta, då löneförmånerna högst väsentligt ökas. Och jag tror att det är så mycket mindre farligt att nu taga steget fullt ut och helt och hållet redan taga bort det, som man faktiskt redan inom beredningsutskottet föreslagit, att polisen skulle beröfvas den större förmånen att hafva fri läkarvård för familjen.

Jag skall därför, huru ringa utsikt det än må vara till framgång, göra det yrkandet, att denna punkt ändras så ett den kommer att lyda: »Åt tjänsteinnehafvare lämnas fri vård vid stadens polikliniker äfvensom fri sjukvård å allmänt rum.»

Herr Norström: Det var ju en mycket glädjande upplysning, som herr Borgström meddelade om hvad beredningsutskottet menar med sitt förslag om fri sjukvård åt polisen af distriktsläkarne, men att det i allmänhet icke har uppfattats så, hafva vi ju hört af föregående talare.

I alla fall kan jag icke finna, att det skulle vara lyckligt, om stadsfullmäktige med anledning af den formulering, som denna punkt fått, skulle framdeles få igen denna diskussion och få ökade kraf från distriktsläkarnes sida om ersättning för det arbete, som de få sig pålagdt. Då är det väl bra mycket enklare, att man nu låter förhållandena vara sådana de äro, d. v. s., att det belopp af 4,000 kronor, som nu finnes i staten anslaget för polispersonalens sjukvård, fortfarande får utgå till de läkare, som enligt öfverenskommelse skola vårda polispersonalen. Jag kan icke finna, att det är något att stå efter att få till stånd en diskussion här igen rörande ökad kraf på ersättning från distriktsläkarne. Det blefve mycket dyrare, och vi hafva hört, att det af en talare kalkylerats att kostnaden i berörda hänseende skulle uppgå till 6,800 kronor; en annan talare sade 10,000 kronor. Det är emellertid nu endast 4,000 kronor som åtgår, och därtill kommer att polispersonalens hustrur och barn icke längre skola få denna

förmån. Kostnaderna blifva således icke så stora som förut, så att 4,000 kronor böra vara fullt tillräckliga för ändamålet.

Jag tror således, att stadsfullmäktige göra klokast i att för närvarande icke göra annan ändring än på sätt jag föreslagit, ty därigenom skulle särskildt anställda läkare få af polisen användas.

Jag kan därför, herr vice ordförande, icke annat än fortfarande yrka på bifall till det af mig framställda förslaget.

Fröken Widerström: Jag ber att få ansluta mig till doktor Bratts yrkande.

D. Semester och tjänstledighet.

Herr Borgström: Jag vill fästa uppmärksamheten på en småsak utan att göra något yrkande.

Här står i denna punkt, att vid förordnande skall den tjänstförrättande uppbära tjänstgöringspenningar, när det icke är fråga om semester. Enligt punkt 13 kan det däremot inträffa, att den tjänstledige icke blir skyldig att afstå mer än halfva tjänstgöringspenningarne och det kan således hända, att den tjänstgörande får uppbära hela tjänstgöringspenningarna under det den tjänstledige icke afstår mer än hälften. Något anslag för bestridande af den utgift, som härigenom uppstår, har emellertid icke upptagits i staten, därför att man tänkt sig, att besparingarna i allmänhet skulle räcka till att bestrida denna kostnad. Det kan emellertid komma att erfordras någon obetydlig summa för att bestrida dessa tjänstgöringspenningar.

G. Öfriga bestämmelser.

Herr Borgström: Jag har icke annat yrkande att framställa än att i mom. b måtte införas datum för lönestatens antagande, nämligen den 10 juni 1912.

Ang. lönerereg-
lering under
stättiteln
Stockholms
polis m. m.
(Forts.)